

přednostního práva, když nemovitost věnována byla převážně a výhradně podniku. Rekursní soud přikázal bernímu úřadu v přednostním pořadí na výdělkovou daň 1.567 Kč. Důvody: Při propachtování majetkových práv jest podle § 340 druhý odstavec ex. ř. splátky pachtovného, které jest skládati k soudu, rozdělití podle předpisů o rozdělení výtěžkových přebytků při vnučené správě. Jest proto použití v souzeném případě ustanovení § 122 ex. ř. a násl. Podle § 124 čís. 2 ex. ř. a § 120 čís. 1 ex. ř. jest z přebytků výtěžku, které jest rozdělití, zapraviti především daně s přírážkami, které se platí ze zabaveného majetkového práva a nebyly déle tří let zadržené. K těmto daním patří též výdělková daň. Podle § 125 ex. ř. jest toho, co zbude po zapravení těchto daní, použití k splacení pohledávky, k jejímuž vydobytí byla povolena exekuce. Jest sice správné, že, jak první soud uvádí, v souzeném případě nejde o nemovitost, nýbrž o propachtování pouhého oprávnění; avšak ustanovení zákona dnes již neplatného čís. 220/1896 ř. zák. nelze vůbec použítí. V tomto případě nejde o věcné, nýbrž o osobní ručení za daně připadající na autodopravu, které jest zapraviti z výtěžku tohoto práva. Teprve kdyby nemovitost byla věnována převážně nebo výhradně výdělečnému podniku povinného a výdělková daň by nemohla býti zapravena z výtěžku tohoto podniku, mohlo by věcné ručení nemovitosti přijíti v úvahu. Ježto vnučené propachtování bylo povoleno dne 15. června 1932, mohou dojít k uspokojení jen daně až do 15. června 1929 splatné, pročež bylo poukázati bernímu úřadu jen částku 1.567 Kč na nezaplacené daně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor stěžovatelky, že ustanovením § 265 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. bylo ustanovení § 122 ex. ř. (snad § 124 čís. 2 ex. ř.) omezeno, nemá v zákoně tom opory. Jím bylo jen upraveno věcné ručení nemovitosti sloužící výlučně nebo převážně k provozování výdělečného podniku za dvouleté nedoplatky daně výdělkové, a to v případě exekučního prodeje nemovitosti, jakž vyplývá z odstavce prvního § 265 tohoto zákona. Nebylo jím dotčeno ustanovení § 124 čís. 2 ex. ř., kterým jest upravena zcela jiná otázka, totiž zapravení daní uvedených v § 120 čís. 1 ex. ř. při rozvrhu přebytků výtěžku z vnučené správy. Nemohl proto dovolací rekurs opřený jen o tento nesprávný názor míti úspěch.

Čís. 12975.

Nejde o totožnost sporného předmětu, je-li každá soudní výpověď individualisována jiným datem.

Nejde o zahájenou rozepři, domáháno-li se v jedné věci svolení k výpovědi podle § 3 odst. (2) zák. ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., v druhé věci pak jde o mimosoudní výpověď z týchž místností danou vzhledem k § 4 (1) čís. 4 zákona ze dne 19. prosince 1931 čís. 210 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R I 990/33.)

Proti mimosoudní výpovědi z najatých místností namítli žalovaní mimo jiné zahájenost rozepře, ježto se žalobci domáhali v nesporném řízení soudního svolení k výpovědi z týchž najatých místností. Soud první stolice vyhověl námitce zahájené rozepře a odmítl mimosoudní výpověď. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde jen o rozhodnutí o námitce zahájené rozepře (§§ 232 a 233 c. ř. s.), které první soud vyhověl, rekursní soud však ji zamítl. Jest nesporné, že v souzeném případě dali žalobci žalované mimosoudní výpověď z najatých obchodních místností a dílny dne 13. dubna 1933 čtvrtletně předem s povinností najaté místnosti odevzdati žalobcům do 14. července 1933 do 12. hodiny polední, a že proti této mimosoudní výpovědi podala žalovaná včas u soudu námitky, v nichž uplatnila též námitku zahájené rozepře poukazujíc k tomu, že — jak je rovněž nesporné — žalobci učinili dne 31. března 1931 u okresního soudu návrh, aby jim soud dal svolení podle § 3 odst. (2) zák. čís. 44/1928 sb. z. a n. k výpovědi žalované z najatých místností svrchu zmíněných, a aby žalované uložil místnosti ty vykliditi a vypovídající straně odevzdati do 14. července 1931 do 12. hodiny polední. Konečně jest nesporné, že první soud návrhu tomu vyhověl usnesením ze dne 23. prosince 1931 a žalované uložil najaté místnosti vykliditi a odevzdati do 14. dubna 1932, že však usnesení to pro rekurs vypovídáné strany nenabylo ještě právní moci. Námitka zahájené rozepře předpokládá totožnost stran a totožnost sporného předmětu; totožnost sporného předmětu předpokládá pak souhlasnost právního důvodu a právního nároku (rozh. čís. 7243). V souzeném případě nejde o rozepři zahájenou, ježto každá soudní výpověď jest individualisována svým datem a jest tudíž samostatným důvodem žalobním. Mimo to v souzeném sporu žalobci při ústním jednání dne 9. května 1933 přednesli, že vypovídáné místnosti měří 188'24 m², že tam je 31 zaměstnanců, že se pracuje pomocí strojů na elektrický pohon, a že podnik má dvě auta pro obchodní účely, velký export a obrat svědčící tomu, že tu jde o »velkou provozovnu«. Jest tedy zřejmě právním důvodem nyní dané výpovědi předpis čl. I § 4 (1) čís. 4 zákona ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n., podle něhož místnosti tam uvedené byly pod záštitou zákona o ochraně nájemníků jen do 31. prosince 1932, kdežto počínajíc 1. lednem 1933 spravují se poměry z nájemních smluv o takových místnostech ustanoveními práva občanského (čl. I § 4 (3) téhož zákona). Právní důvod v tomto sporu jest tudíž zcela odlišný od právního důvodu uplatňovaného ve svrchu zmíněném nesporném řízení, kde se nynější žalobci domáhali soudního svolení k výpovědi z důvodu zneužívání nájemního předmětu podle § 3 (2) zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n.